

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Rutsche a soudců JUDr. Marcely Sedmíkové a JUDr. Pavla Kumprechta ve věci žalobce: **V. O.**, zast. Mgr. Václavem Voříškem, advokátem se sídlem Otmíče 4, PSČ 267 51, proti žalovanému: **Krajské ředitelství policie Královéhradeckého kraje**, Ulrichovo náměstí 810/4, Hradec Králové, v řízení o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu, **t a k t o :**

- I. **Zásah žalovaného dne 2. srpna 2013 v době kolem 10:03 hodin na silnici II/32324 ve směru od dálnice D11 na Hradec Králové, spočívající ve výběru kaucy ve výši 10. 000,- Kč od žalobce jako řidiče motorového vozidla, byl n e z á k o n n ý.**
- II. **Žalovaný je povinen nahradit žalobci náklady řízení před krajským soudem a Nejvyšším správním soudem ve výši 50. 624,- Kč do 10 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce Mgr. Václava Voříška, advokáta, se sídlem advokátní kanceláře Otmíče 4, PSČ 267 51.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce podal žalobu na ochranu před nezákonným zásahem dle § 82 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Za ten považoval výběr kaucy ve výši 10.000,- Kč, kterou musel složit dne 2. 8. 2013 kolem 10:03 h na silnici II/32324 ve směru od dálnice D11 na Hradec Králové jako řidič motorového vozidla policistům Policie České republiky. Ti

kauci vybrali s odkazem na § 125a zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „silniční zákon“).

Důvod nezákonnosti postupu žalovaného spatřoval zejména v tom, že písemné potvrzení o převzetí kauce vystavené zasahujícími policisty v kolonce *„Důvody, na jejichž základě policista pojal důvodné podezření, že se řidič bude vyhýbat přestupkovému řízení“* neobsahovalo srozumitelný a dostatečný popis těchto důvodů. V potvrzení je totiž uveden popis skutku a dále pouze věta *„jelikož řidič s hlídkou nespolupracoval“*, z níž nelze odůvodnění postupu policistů nikterak dovodit. Nadto považoval žalobce tuto větu za lživou, nesnažil se totiž při kontrole jakkoliv ztížit svojí identifikaci. Policisté tak podle něj institut kauce zneužili k jeho potrestání, protože se k přestupku písemně nepřiznal, jak požadovali. Žalobce přitom s hlídkou spolupracoval, tedy zastavil, aby se podrobil kontrole, identifikoval se, předložil všechny potřebné doklady a veškeré prováděné úkony strpěl, pouze se odmítl vyjádřit a podepsat na formulář Oznámení o přestupku. Nenastala tedy vůbec situace, kterou pro výběr kauce předpokládá § 125a odst. 1 silničního zákona. V daném případě nemohla uložená kauce sledovat racionální a ústavně aprobovatelný účel, ale byla projevem libovůle zasahujících policistů. Zásah spočívající ve výběru kauce nelze považovat za zákonný v případě, že důvodné podezření presumované ve shora citovaném zákonném ustanovení neexistuje nebo není řádně odůvodněno. Závěrem žaloby proto žalobce navrhl žalobní petit v tom znění, aby krajský soud určil, že zásah policisty Policie České republiky dne 2. 8. 2013, v době kolem 10:03 h na dálnici D11 ve směru na Hradec Králové, spočívající ve výběru kauce ve výši 10.000,- Kč, u žalobce jako řidiče motorového vozidla, byl nezákonný.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě s žalobou nesouhlasil. V obecné rovině zhodnotil institut kauce zavedený § 125a silničního zákona a vymezil případy, kdy je využíván. Nesouhlasil se žalobcem v tom, že by se mělo jednat pouze o případy, kdy se předpokládá, že přestupci nebude možné řádně doručit předvolání k účasti na přestupkovém řízení a rozhodnutí o přestupku. Zdůraznil, že k uložení kauce správní orgán nepřistupuje svévolně a bezdůvodně, ale vždy na základě indicií získaných v průběhu provádění jednotlivých úkonů s řidičem podezřelým ze spáchání přestupku. Nespolupráce takového řidiče při vyplňování formulářů nutných pro postoupení přestupku příslušnému správnímu orgánu je jedním z takových předpokladů. V daném případě se žalobce choval k hlídce arogantně, při sepisování formuláře Oznámení přestupku odmítl uvést telefonický kontakt na svoji osobu, odmítl sdělit adresu svého zaměstnavatele či adresu místa svého podnikání. Z toho důvodu došlo dle zasahujících policistů k naplnění neurčitého právního pojmu *„důvodné podezření, že se bude vyhýbat přestupkovému řízení“* a přistoupili k výběru kauce. Domněnky žalobce, že policistům nešlo o relevantní důvod pro výběr kauce, ale o jakousi pomstu a potrestání, označil za ničím nepodložené. Důvody, které policisté uvedli v Potvrzení o převzetí kauce pak shledal žalovaný dostatečnými. Poukázal na to, že formulář dává k vylíčení všech rozhodujících skutečností poměrně malý prostor a že k jeho vyplňování dochází v terénu za běžného silničního provozu, kdy se policisté snaží popsat rozhodné skutečnosti logicky co nejstručněji. Dle žalovaného se tak v daném případě o nezákonný zásah nejednalo, a proto navrhl, aby krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

O žalobě rozhodl krajský soud usnesením ze dne 18. 12. 2013, č.j. 30A 66/2013-48, kterým žalobu odmítl. Zastal totiž názor, že úkon správního orgánu

spočívající ve výběru kauce dle § 125a silničního zákona nenaplnuje definiční znaky nezákonného zásahu ve smyslu § 82 s. ř. s., ale že jde o rozhodnutí správního orgánu ve smyslu § 65 s. ř. s.

Ke kasační stížnosti žalobce Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 15. 5. 2014, č.j. 9 As 37/2014-43 (všechna rozhodnutí Nejvyššího správního soudu citovaná v tomto rozsudku jsou dostupná na www.nssoud.cz), shora uvedené usnesení krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Z odůvodnění citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu považuje krajský soud za vhodné ocitovat následující:

„[37] Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že ze zákona o silničním provozu je zřejmé, že výběr kauce není realizován na základě rozhodnutí ve smyslu § 65 s. ř. s., a to zejména z důvodu chybějícího řízení, ve kterém by bylo rozhodnutí vydáváno, z důvodu chybějící formy rozhodnutí, jakož i ze systematického zařazení oprávnění k výběru kauce. S ohledem na závěry uvedené v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2010, č. j. 7 Aps 3/2008 – 98, je proto třeba dovodit, že nejde o rozhodnutí, ale výběr kauce a její následné držení je třeba považovat za zásah ve smyslu § 82 s. ř. s. Opačný závěr krajského soudu byl tedy chybný a krajský soud je povinen v dalším řízení vyjít z právního názoru, že proti výběru kauce podle § 125a zákona o silničním provozu a jejímu držení je prostředkem obrany žaloba podle § 82 a násl. s. ř. s.

[38] Nejvyšší správní soud považoval za nadbytečné zabývat se také tím, zda při výběru kauce jedná policista jako příslušník ozbrojeného sboru, nebo jako správní orgán. Shora uvedené argumenty jsou zcela dostačující pro posouzení věci, a pokud by se chtěl Nejvyšší správní soud odchýlit od závěrů přijatých v rozsudku ze dne 23. 11. 2011, č. j. 6 Aps 3/2011 – 63, nemohl by tak učinit, aniž by se obrátil podle § 17 odst. 1 s. ř. s. na rozšířený senát.

III.D Námitky týkající se pasivní legitimace a místní příslušnosti krajského soudu

[39] Stěžovatel věnoval pozornost pasivní procesní legitimaci, přičemž vyjádřil přesvědčení, že by měl být překlenut výklad zákona, který byl zaujat v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2011, č. j. 6 Aps 3/2011 – 63. Za žalovaného by podle něj mělo být považováno Ministerstvo vnitra, nikoli krajské ředitelství Policie České republiky.

[40] Nejvyšší správní soud v usnesení ze dne 13. 2. 2014, č. j. Nad 45/2014 – 47 vyslovil, že „na rozdíl od žaloby proti rozhodnutí správního orgánu, kde žalovaného určuje přímo zákon (viz § 69 s. ř. s.), tedy bez ohledu na to, zda jej žalobce nesprávně označí, v případě žaloby zásahové určuje žalovaného vždy sám žalobce svým tvrzením (viz § 83 s. ř. s.). Rovněž při aplikaci § 7 odst. 2 s. ř. s., podle něhož je k řízení místně příslušný soud, v jehož obvodu je sídlo správního orgánu, který zasáhl do práv toho, kdo se u soudu domáhá ochrany, je třeba u zásahové žaloby vycházet z žalobního tvrzení.“ Nicméně, pokud jde o zásah ozbrojeného sboru, v rozsudku ze dne 28. 8. 2008, č.j. 2 Aps 4/2008-138, Nejvyšší správní soud upřesnil: „Podle § 83 s. ř. s. je žalovaným „správní orgán, který podle žalobního tvrzení provedl zásah; jde-li o zásah ozbrojených sil, veřejného ozbrojeného sboru, ozbrojeného bezpečnostního sboru nebo jiného obdobného sboru, který není

správním orgánem, anebo příslušníka takového sboru, je žalovaným správní orgán, který takový sbor řídí nebo jemuž je takový sbor podřízen, a u obecní policie obec“. Z uvedeného je zřejmé, že žalovaného v daném řízení určuje žalobce v žalobě, avšak nikoli vždy tak, že určitý správní orgán jako žalovaného výslovně označí, nýbrž i tak, že popíše zásah, který považuje za nezákonný, a uvede, který ozbrojený sbor jej provedl; u ozbrojeného sboru, který není správním orgánem, je totiž postavení žalovaného dáno zákonem. Jistě nelze spravedlivě požadovat po žalobci, proti němuž byl proveden zásah, jím považovaný za nezákonný, aby sám pátral po tom, kdo je řídicím správním orgánem ozbrojeného sboru; že se jedná o otázku právně složitou, je zřejmé i z tohoto případu, kde se dokonce řídicích orgánů střetává více.“

[41] Krajský soud by měl v dalším řízení vycházet z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2011, č. j. 6 Aps 3/2011 – 63, tedy že Policie České republiky jedná při dohledu na bezpečnost a plynulost provozu na pozemních komunikacích podle § 124 odst. 1 a 9 zákona o silničním provozu, jako správní orgán, nikoliv jako ozbrojený bezpečnostní sbor, neboť závěry v tomto rozsudku uvedené nebyly překonány případným odlišným rozhodnutím rozšířeného senátu. Pokud by s tímto posouzením věci krajským soudem stěžovatel nesouhlasil, mohl by proti rozhodnutí podat při splnění dalších procesních podmínek kasační stížnost. Pokud by poté rozhodující senát Nejvyššího správního soudu dospěl k odlišnému závěru, než který je uveden v rozsudku č. j. 6 Aps 3/2011 – 63, musel by věc předložit ve smyslu § 17 odst. 1 s. ř. s. rozšířenému senátu. V této fázi řízení však není tato otázka pro posouzení věci podstatná. Otázka pasivní legitimace žalovaného je řešena až rozhodnutím ve věci samé, které zatím vydáno nebylo.

[42] Nejvyšší správní soud se v této fázi řízení nemůže zabývat ani otázkou místní příslušnosti krajského soudu. Tuto otázku si posuzuje v první řadě krajský soud podle § 7 odst. 5 s. ř. s. a činí tak přitom sám, nebo k námitce účastníka, který je však oprávněn ji vznést nejpozději při prvním úkonu, který mu přísluší (§ 105 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů, ve spojení s § 64 s. ř. s.). Tím je z povahy věci v případě stěžovatele podání žaloby. I pokud by ve věci rozhodoval jinak místně nepřislusný soud, pokud účastník řízení včas nevznesl námitku místní nepřislusnosti, nemá taková skutečnost vliv na zákonnost rozhodnutí, neboť původně místně nepřislusný krajský soud se stane soudem místně příslušným (viz též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 2. 2007, č. j. 2 Azs 156/2006-38).“

Po vrácení věci k dalšímu řízení rozhodl krajský soud ve věci rozsudkem ze dne 30. 7. 2014, č.j. 30A 66/2013, a to tak, že předmětný zásah žalovaného shledal nezákonným. V tomto rozhodnutí dospěl krajský soud k závěrům, že na odůvodnění postupu policisty při výběru kaucí by měly být kladeny určité nároky a že postup policisty nemůže být ponechán zcela bez kontroly. Věnoval se dále porovnání skutkového stavu věci v případě, který byl posouzen Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 27. 2. 2014, č.j. 4 Aps 9/2013-51; všechna rozhodnutí Nejvyššího správního soudu citovaná v tomto rozsudku jsou dostupná na www.nssoud.cz; se skutkovou situací nyní projednávané věci. Dospěl k závěru, že zatímco u shora označené věci zasahující policista objasnil existenci důvodného podezření z vyhýbání se řidiče přestupkovému řízení dostatečně, v nyní projednávané věci se tak nestalo. Proto shledal posuzovaný zásah nezákonným.

Ke kasační stížnosti žalovaného však Nejvyšší správní soud shora označený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Učinil tak rozsudkem ze dne 13. 11. 2014, č.j. 9 As 239/2014-29. Hlavním důvodem takového výroku byla výtka Nejvyššího správního soudu, že krajský soud opomněl skutečnost, že žalovaný vyjádřil dne 1. 10. 2013 nesouhlas s tím, aby soud rozhodl bez nařízení jednání. Na tom dle Nejvyššího správního soudu nemohla nic změnit skutečnost, že žalovaný na další výzvu krajského soudu k vyjádření, zda souhlasí s tím, aby bylo o věci samé rozhodnuto bez jednání, ze dne 7. 10. 2013, již nereagoval. O vůli žalovaného trvat na nařízení jednání ve věci svědčí dle Nejvyššího správního soudu i jeho návrh na provedení důkazů, konkrétně výslechu policistů provádějících dne 2. 8. 2013 předmětný zásah. V nenařízení jednání za této situace tedy shledal vadu řízení před krajským soudem, jež by mohla mít za následek nezákonnost rozhodnutí o věci samé.

Mimo shora uvedený závěr uvedl Nejvyšší správní dále následující: „*Nad rámec tohoto důvodu Nejvyšší správní soud konstatuje, že shodně se stěžovatelem neshledává podstatný rozdíl mezi odůvodněním výběru kauce řešeným v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2014, č. j. 4 Aps 9/2013 – 51, a odůvodněním kauce v posuzované věci. Není také zřejmé, z jakých důvodů krajský soud neprovedl navržený výslech policistů. Není totiž pravda, jak tvrdí krajský soud, že tvrzení stěžovatele, týkající se průběhu silniční kontroly, nebylo podpořeno žádnými důkazy. Stěžovatel ve svém vyjádření k žalobě zcela jednoznačně návrh na provedení svědeckých výpovědí navrhl (viz č. I. 37 soudního spisu). Krajský soud tak buď musí navržený důkaz provést, nebo se vypořádat s tím, proč navržený důkaz neprovedl (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 Azs 61/2008 – 98, nebo ze dne 28. 4. 2005, č. j. 5 Afs 147/2004-89, publ. pod č. 618/2005 Sb. NSS). Tím spíše je nezbytné se s navrženými důkazy vypořádat, pokud citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ve věci sp. zn. 4 Aps 9/2013 uvádí, že lze, vedle potvrzení o výběru kauce, vycházet i z jiných podkladů, z nichž lze zjistit okolnosti výběru kauce.*“

Shora vyslovenými právními závěry Nejvyššího správního soudu je krajský soud ve smyslu § 110 odst. 4 s. ř. s. vázán.

Po vrácení věci k dalšímu řízení proto krajský soud nařídil ve věci jednání, na které předvolal jako svědky oba žalovaným navržené policisty, kteří dne 2. 8. 2013 byli účastni jednání se žalobcem při projednání přestupku a výběru kauce dle § 125a silničního zákona.

Před jednáním soudu předložil žalobce repliku a návrh na provedení důkazů. Nejprve konstatoval, že v přestupkovém řízení, po předložení věci policejními orgány Magistrátu města Hradec Králové, nebyl pro přestupek odsouzen, Již z toho titulu tedy dle něho nebylo podezření žalovaného, že se bude vyhýbat přestupkovému řízení, prokázáno. Trval na tom, že tato skutečnost plyne rovněž z obsahu Potvrzení o převzetí kauce, které konkrétní důvod pro takové podezření neobsahuje. Poukázal také na to, že žalovaný se ve vyjádření k žalobě nijak nevyjádřil k tomu, proč byla uložena kauce právě ve výši 10.000,- Kč. O tom, že zasahující policisté nemohli nabýt důvodné podezření, že se žalobce bude vyhýbat přestupkovému řízení, svědčí dle něho i obsah Úředního záznamu Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Královéhradeckého kraje, odboru služby dopravní policie, dálničního oddělení Pravy, ze dne 2. 8. 2013, č.j.: KRP-75732-1/PŘ-2013-050040.

Žalobce popíral, že by se k hlídce choval arogantně, i když, i kdyby tomu bylo naopak, pak ani tato skutečnost nemůže důvodem pro výběr kauce. Ke sdělení telefonního čísla policistům nebyl povinen. Měl obavu, aby mu policisté zbytečně nevolali, neboť upřednostňuje při jednání s nimi oficiální kontakt. Neví rovněž, k čemu by hlídce byla informace o jeho zaměstnavateli. Ani tuto informaci jí tedy nepodal, neboť měl obavu, že by mu telefonáty policie jeho zaměstnavateli mohly v práci způsobit vážné problémy. Adresu místa jeho podnikání mohli policisté zjistit nahlédnutím nebo dožádáním do veřejných rejstříků. Navíc jeho automobil byl opatřen výrazným označením TAXI, AAA a telefonním číslem. Bylo tedy zřejmé, že žalobce je taxikář a má tedy koncesovanou živnost.

Žalobce dále označil případnou svědeckou výpověď zasahujících policistů za pravděpodobně nevěrohodnou, neboť ti jsou ve služebním poměru, jsou na žalovaném existenčně závislí a mají tedy motiv, aby nevypovídali dostatečně pravdivě. V souvislosti s tím odkázal na čtení tiskové zprávy o zásahu policistů v jiném případě, která dle něho prokazuje, že policisté nejednají vždy v souladu se služební přísahou. Navrhl dále svoji účastnickou výpověď dle § 131 odst. 1 občanského soudního řádu ve spojení s § 64 s. ř. s. V závěru repliky pak žalobce polemizoval se shora citovaným názorem Nejvyššího správního soudu vysloveným v jeho rozsudku ze dne 13. 11. 2014, č.j. 9 As 239/2014-29 (bod 16.), který považoval za nesprávný, politicky nebezpečný a ohrožující ústavnost České republiky. Znovu zdůraznil, že má trvalý pobyt na území České republiky, stejně jako adresu podnikání. Je taxikář, což vyvolává nutnost vyšší komunikace s úřady při držení TAXI koncese. Je tedy velmi nepravděpodobné, že by mu v přestupkovém řízení nebylo možno doručovat. Setrval proto na svém návrhu.

Žalovaný reagoval na podání žalobce duplikou. Uvedl, že řízení o předmětném přestupu žalobce bylo ukončeno rozhodnutím Magistrátu města Hradec Králové ze dne 23. 9. 2014, č.j. MMHK/171929/2014, kterým bylo zastaveno dle § 76 odst. 1 písm. f) zákona o přestupcích, neboť odpovědnost za přestupek zanikla – správnímu orgánu se nepodařilo věc projednat v zákonné lhůtě. Z toho ovšem nelze dovozovat, že se žalobce přestupku nedopustil.

Žalobce byl podezřelý z přestupku, za který mu hrozila sankce zákazu činnosti. Na úseku, kde byl žalobce zastaven, je předjíždění zakázáno nejen svislou dopravní značkou, ale i vodorovným dopravním značením. Kontaktní údaje od osoby podezřelé z přestupku žádají policisté proto, aby správní orgán projednávající přestupek měl co nejúplnější informace o možnosti komunikace s touto osobou a zamezilo se tak průtahům správního řízení. Navrhoval tedy opět zamítnutí žaloby.

Při jednání soudu dne 22. 4. 2015 setrvali účastníci na uvedených procesních stanoviscích i návrzích. Při tomto jednání byli jako svědci vyslechnuti oba zasahující policisté.

Ze svědecké výpovědi svědka P.K. vyplynuly následující skutečnosti: Jmenovaný uvedl, že si jako velitel policejní hlídky pamatuje, že byl přítomen tomu, že automobil žluté barvy označený TAXI, pražské registrační značky, předjížděl na plné souvislé čáře jiná vozidla při sjezdu z dálnice D 11 směrem na Hradec Králové. Kromě toho bylo v daném úseku také označení svislou dopravní značkou Zakaz předjíždění všech vozidel. Akce byla nahrávána na videozáznamu ze služebního

vozidla. Řidič k výzvě předložil občanský průkaz, řidičský průkaz, osvědčení k vozidlu a zelenou kartu povinného pojištění. Byla provedena dechová zkouška s negativním výsledkem. Po poučení řidiče a objasnění, jakého přestupku se měl dopustit, řidič odpověděl, že je to možné. Vzhledem k povaze přestupku nebylo možné věc vyřídit na místě. Proto bylo přistoupeno k sepsání oznámení o přestupku. Řidič svědkovi odpověděl, ať si sepíše, co chce a začal s někým telefonovat. Nejdříve se pohyboval uprostřed silnice, takže byl upozorněn, ať si vezme výstražnou vestu. Následně odešel do pole. Po vylustrování řidiče a zjištění, že je vše v pořádku, bylo sepsáno oznámení o přestupku. Po přečtení jeho obsahu a poučení řidič pouze stál, kýval rukama, pak si je strčil do kapes a řekl, že nic nepodepíše. Na výzvu ke sdělení telefonického kontaktu pokrčil rameny, že nic nesdělí. Protože za přestupek hrozil trest zákazu řízení a jednalo se o řidiče taxislužby, nabyl svědek důvodné podezření, že se bude vyhýbat přestupkovému řízení. Učinil tak i na základě osobních zkušeností, neboť se v takových situacích ocitá často. Sdělil proto řidiči, že mu uděluje kauci ve výši 10.000,- Kč a poučil jej o charakteru a účelu kauce. Řidič odpověděl, že nemá peníze, že nic nezaplatí a stál s rukama v kapsách. Po sdělení, že mu může být na vůz umístěna botička, nakonec vytáhl ze zadní kapsy kalhot danou částku. Následně svědek vyplnil potvrzení o převzetí kauce, řidiči jej přečetl a on proti podpisu potvrzení částku předal. Byl mu vráceny doklady a odjel.

K dotazům svědek uvedl, že se řidiči představil jako Policie České republiky, dálniční oddělení Pravy. Vůči řidiči vystupoval ve své pravomoci jako příslušník Policie České republiky. Důvodné podezření, že se řidič bude vyhýbat přestupkovému řízení pojal na základě chování řidiče, který odmítal jakkoliv spolupracovat, vzal telefon a odešel od vozidla 10 metrů, dále vzhledem k hrozícímu trestu zákazu řízení, a dále s ohledem na skutečnost, že se jednalo o řidiče z povolání a také s ohledem na svou dlouholetou zkušenost. Řidič odmítal komunikovat, krčil rameny, reagoval pouze jednovětnými odpověďmi, měl ruce v kapsách. Po předložení dokladů se již se svědkem v podstatě nebavil, řekl mu, ať si napíše, co chce, že to stejně nepodepíše, jinak odpovídal pouze nějakým mručením a výrazy „hm“. Kontakt na sebe nesdělil. Ten po něm chtěl proto, že je pro tento údaj v Oznámení o přestupku uvedena kolonka a slouží při dalším jednání správního orgánu. Svědek uvedl, že ročně provede zhruba 300-400 kontrol, kauce je udělena asi v 15 případech, možná ve větším počtu. Kauci ve výši 10.000,- Kč udělil proto, že to zákon umožňuje. V daný okamžik považoval tuto výši kauce za nejrozumnější. Na majetkové poměry řidiče se před tím neptal, zákon mu to nepřikazuje. K uložení kauce se přistupuje individuálně, pokud řidič s hlídkou normálně komunikuje, sdělí potřebné údaje, vyjádří se k přestupku a podepíše oznámení o přestupku, pak není nejmenší důvod, aby kauce byla uložena.

Ze svědecké výpovědi svědka M. K. vyplynuly následující skutečnosti: Svědek uvedl, že při hlídkové činnosti viděli vozidlo označené TAXI, které při výjezdu z dálnice D11, kde je vodorovná i svislá značka zákazu předjíždění, předjelo asi 3 vozidla. Na nejbližší křižovatce proto vozidlo zastavili. Řidič předložil požadované doklady, dechová zkouška na alkohol byla negativní. Kolega řidiče poučil o spáchaném přestupku a možném trestu, řidiče prolustrovali a kolega začal sepisovat oznámení o přestupku. Následně byl řidič opět poučen. Po sdělení, jaký trest řidiči hrozí, začal řidič telefonovat. Museli dokonce na chvíli počkat, až s telefonováním přestane, protože do té doby s nimi odmítal komunikovat. V souvislosti s poučením byl řidič dotázán na telefon a případně e-mailovou adresu. V tu dobu již řidič s nimi přestal komunikovat, dělal pouze posunky a odmítl poskytnout požadované

informace. To byl asi hlavní důvod, proč kolega přistoupil k udělení kauce. Jednalo se o řidiče z povolání, který si byl dobře vědom, co pro něj případný trest znamená. Kolega sepsal potvrzení o převzetí kauce. Řidič následně opět s někým telefonoval, ale poté kauci zaplatil a odjel.

K dotazům svědek uvedl, že o uložení kauce rozhodl kolega K. coby velitel hlídky, ale on s jeho postupem souhlasil, udělal by to samé. Jednání řidiče bylo skutečně výjimečné, řidičů s takovým jednáním je jako šafránu. K udělení kauce proto dochází pouze výjimečně. Kolega jako velitel hlídky mu řekl, že udělí řidiči kauci a v jaké výši, svědek s tímto postupem souhlasil. Řidiči se představili „Dobrý den“ s vojenským pozdravem a se slovy „Policie České republiky“ nebo „dálniční oddělení Pravy“. Když řidič telefonoval, tak pochopitelně ruce v kapsách neměl, ale když komunikoval s hlídkou, ruce v kapsách měl. Požadavek sdělení telefonního čísla nebo e-mailové adresy je standartní, je to důležité jak pro ně, tak následně pro správní orgán. Řidič od nich v průběhu telefonování odcházel, šel do komunikace, pak zase poodešel směrem do pole, asi tak na 2 až 10 metrů. Důvodné podezření, že se řidič bude vyhýbat přestupkovému řízení, vycházelo z řidičova jednání a chování po proběhlých telefonátech. Řidič po nich přestal s hlídkou prakticky komunikovat, činil pouze neverbální gesta a fakticky nespolupracoval, neodpovídal na dotazy. S kým řidič telefonoval, neví, neptali se jej. Při stanovení výše kauce bylo přihlédnuto jak k závažnosti spáchaného jednání, tak k chování řidiče. Jeho majetkové poměry před tím nezjišťovali. Dle svědka je k uložení kauce přistoupeno zhruba v jednom nebo ve dvou případech ročně. Řidič byl poučen o tom, jak může být postupováno v případě, kdy kauci nezaplatí, že mu může být vozidlo zajištěno a převezeno na dálniční oddělení Pravy. Botičku na místě dát nešlo, mohlo by dojít k poškození vozidla.

Po výslechu svědků provedl krajský soud důkaz čtením rozhodnutí Magistrátu města Hradec Králové ze dne 23. 9. 2014, sp. zn. P/2448/2013/OS1/Mlch,MMHK/171929/2014, a úředního záznamu ze dne 2. 8. 2013, č.j. KRP H-75732-1/PŘ-2013-050040.

Žalovaný další návrhy na doplnění dokazování neměl. Žalobce z procesní opatrnosti setrval na návrhu na účastnický výslech žalobce a na důkaz čtením shora uvedené tiskové zprávy označené v replice k žalobě. Po poradě senátu za přerušení jednání soud rozhodl, že navržené důkazy neprovede, a to z důvodů objasněných níže. Po té přednesli zástupci účastníků své závěrečné návrhy.

Následně krajský soud v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu třetího s. ř. s., dospěl k následujícím skutkovým a právním zjištěním a závěrům.

Podle § 125a odst. 1 věty první silničního zákona: „Policista je oprávněn vybrat od řidiče motorového vozidla podezřelého ze spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích, u kterého je důvodné podezření, že se bude vyhýbat přestupkovému řízení, kauci od 5 000 Kč do 50 000 Kč, nejvýše však do výše hrozící peněžní sankce za spáchaný přestupek.“

Podle § 125a odst. 2 silničního zákona: „Složení kauce je zárukou, že se řidič uvedený v odstavci 1 dostaví ke správnímu orgánu k projednání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích“.

Podle § 125a odst. 3 silničního zákona: „Při výběru kauce policista poučí řidiče o důsledku vybrání kauce a podmínkách jejího vracení a vystaví písemné potvrzení o převzetí kauce. V písemném potvrzení musí být uveden důvod uložení kauce. Písemné potvrzení se vystavuje ve třech vyhotoveních.“

Z citovaných ustanovení silničního zákona vyplývá, že vybrání kauce je možné za splnění těchto podmínek:

- řidič motorového vozidla je podezřelý ze spáchání konkrétního přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích,
- u řidiče je důvodné podezření, že se bude vyhýbat přestupkovému řízení.

První ze shora uvedených podmínek byla nepochybně splněna, tuto skutečnost nijak nerozporuje ani strana žalující. Krajský soud tak stál před posouzením, zda byla splněna také druhá z uvedených podmínek, tedy zda v přezkoumávané věci skutečně mohlo ze strany členů policejní hlídky, kteří o udělení kauce rozhodli, vzniknout ve vztahu k osobě řidiče důvodné podezření, že se bude vyhýbat přestupkovému řízení. Právě absenci důvodů zakládajících důvodné podezření, že se bude vyhýbat přestupkovému řízení, totiž žalobce ve své žalobě namítal.

Jak vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu čj. 4 Aps 9/2013-48 a z rozsudku téhož soudu čj. 4 As 6/2014-27, důvody, v nichž zasahující policisté spatřují důvodné podezření, že se řidič bude vyhýbat přestupkovému řízení, je třeba alespoň stručně uvést již v potvrzení o přijetí kauce, jehož prostřednictvím je řidič s těmito důvody seznámen přímo na místě. Na odůvodnění kauce přitom logicky nelze klást nároky vycházející z požadavků na odůvodnění správního rozhodnutí (§ 68 odst. 3 správního řádu). Je totiž třeba přihlédnout k podmínkám, za nichž je potvrzení o převzetí kauce vystavováno (konkrétní místo či prostředí zásahu, frekvence provozu, povětrnostní situace či chování dotčeného řidiče v reakci na provádění silniční kontroly atp.). Postačí proto srozumitelné a okolnostem věci odpovídající stručné vyjádření, v čem policista spatřuje důvodné podezření, že se řidič motorového vozidla podezřelý ze spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích bude vyhýbat přestupkovému řízení (srov. citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 4 Aps 9/2013-48). V následném rozsudku čj. 4 As 6/2014-27, který byl publikován i ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, pak Nejvyšší správní soud dále uvedl, že relevantním důvodem nemůže být libovolná skutečnost nebo pouze samotné spáchání předmětného přestupku. Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku provedl demonstrativní výčet okolností, které mohou založit důvodné podezření, že se řidič bude vyhýbat přestupkovému řízení. Takovým důvodem může být např. to, že řidič nemá na území České republiky trvalé bydliště, popř. má nahlášen trvalý pobyt na obecním úřadě, v minulosti se přestupkovému řízení vyhýbal, hrozí mu pozbytí řidičského oprávnění v důsledku dosažení 12 bodů, případně řidič sám avizuje, že přestupkové řízení bude mařit.

V posuzované věci krajský soud zjistil, že kolonka „Důvody, na jejichž základě policista pojal důvodné podezření, že se řidič bude vyhýbat přestupkovému řízení“ Potvrzení o převzetí kauce ze dne 2. 8. 2013 obsahuje nejprve popis skutku. Ohledně důvodů vedoucích zasahující policisty k výběru kauce je v uvedeném

potvrzení uvedeno toto: „*Jelikož řidič s hlídkou nespolupracoval, vznikla důvodná obava, že by se mohl vyhýbat správnímu řízení. Alkohol negativní.*“

Potvrzení o převzetí kauce však samozřejmě nemusí být jediným důkazem, kterým může být existence důvodů zakládajících důvodné podezření, že se řidič bude vyhýbat přestupkovému řízení, prokázána. Proto krajský soud provedl další důkazy, navržené ať už žalobcem, tak žalovaným.

Za stěžejní v tomto směru považuje výslechy svědků a to obou policistů, kteří coby členové zasahující policejní hlídky, předmětnou kauci žalobci udělili. Krajský soud v souvislosti s tím ještě předesílá, že nesdílí žalobcovu obavu, že svědci, kteří jsou ve služebním poměru k žalovanému a jsou na něm existenčně závislí, z toho důvodu nebudou vypovídat dostatečně pravdivě. Zpochybňování věrohodnosti a pravdivosti výslechu svědků pouze z tohoto důvodu, tedy bez jakýchkoliv dalších konkrétních podezření či indicií, nelze připustit. Svědci byli řádně poučeni o svých právech a povinnostech v souvislosti s podáním svědecké výpovědi ve smyslu § 126 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s., poučení obsahovalo i informaci o trestních následcích křivé výpovědi. O věrohodnosti a pravdivosti jejich svědeckých výpovědí tedy neměl krajský soud nejmenší důvod pochybovat.

Tento závěr ostatně podporuje i skutečnost, že obsahy svědeckých výpovědí se v zásadních skutečnostech nelišily a nerozcházel se. Oba svědci uvedli, že při provádění kontrolní činnosti si všimli toho, že žalobce v místě, kde je jak svislá dopravní značka Zákaz předjíždění všech vozidel, tak vodorovné značení spočívající v plné souvislé čáře, předjel 3 další vozidla. Žalobce coby řidiče motorového vozidla podezřelého ze spáchání konkrétního přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích tedy zastavili a podrobili kontrole. K jejich výzvě předložil veškeré požadované doklady, podrobil se dechové zkoušce s negativním výsledkem, byla provedena jeho lustrace. Oba svědci také shodně uvedli, že po té, co byl žalobce seznámen s tím, co mu za uvedený přestupek hrozí, tak dlouze telefonoval. Po tomto telefonátu již s hlídkou přestal verbálně komunikovat, měl ruce v kapsách, činil pouze neverbální gesta, odmítl sdělit telefonní číslo své a svého zaměstnavatele, odmítl podepsat vyhotovené oznámení o přestupku.

Oba svědci tedy ve shodě objasnili, že důvodné podezření, že se žalobce bude vyhýbat přestupkovému řízení, nabyli jednak na základě povahy spáchaného přestupku, resp. trestu, který za tento přestupek žalobci, který je řidičem z povolání, hrozil (trest zákazu řízení), jednak na základě shora popsaného žalobcova chování a jednak na základě vlastních zkušeností získaných při jednání s řidiči v obdobných případech. Ani jednu z uvedených okolností však krajský soud nepovažuje z důvodů níže rozvedených za takovou okolnost, která by byla způsobila založit důvodné podezření, že se řidič bude vyhýbat přestupkovému řízení. Některé z nich z důvodů obecných, některé s ohledem na zjištěný skutkový stav věci.

Okolností, která nemůže dle krajského soudu vyvolat důvodné podezření, že řidič se bude vyhýbat přestupkovému řízení, je povaha spáchaného přestupku, resp. hrozba trestu, který za takový přestupek může být uložen. Na základě jakých prokazatelných důvodů lze bez dalšího dospět k závěru, že řidič, který spáchal závažnější přestupek, za který lze uložit přísnější trest, se bude vyhýbat

přestupkovému řízení? Přistoupit na tuto teorii by znamenalo, že kauce mohou být ukládány bez naplnění jakýchkoliv dalších okolností automaticky všem řidičům, kteří se takového „závažnějšího“ přestupku dopustí. Navíc je otázkou, kde by ležela hranice mezi „méně závažným“ a „závažnějším“ přestupkem, které druhy trestu, případně v jaké výši, by již byly považovány za hrozbu vyhýbání se přestupkovému řízení a které ještě nikoliv. Pokud by tuto okolnost zákonodárce spojoval s hrozbou vyhýbání se přestupkovému řízení, mohl takovou skutečnost zakotvit přímo do zákona, ať už formou vymezení skutkových podstat přestupků či vymezením druhů trestu či jejich výše. To že tak neučinil, jenom dokresluje fakt, že neexistují rozumné důvody, aby hrozbu vyhýbání se přestupkovému řízení bylo možno dedukovat pouze s ohledem na závažnost přestupkového jednání či s ohledem na výši trestu, kterou je za takové jednání možno přestupci uložit.

V přezkoumávané věci pak ani s přihlédnutím k jejímu specifiku, kdy podezřelým ze spáchání přestupku byl řidič taxislužby. Proč právě u profesionálního řidiče by měla být hrozba, že se bude vyhýbat přestupkovému řízení, větší, než u ostatních řidičů? Vždyť na možnosti řídit motorové vozidlo jsou často existenčně závislé i osoby, které profesionálními řidiči nejsou, např. osoby, pro které je motorové vozidlo často jediným prostředkem, jak se dostat do zaměstnání nebo k lékaři, osoby se zdravotním postižením apod. Argument, že u profesionálních řidičů existuje větší pravděpodobnost, že se budou snažit přestupkovému řízení vyhnout a že bude na místě zohlednit tuto skutečnost při potřebě uložení kauce, tak zavání spíše diskriminací určité profesní skupiny, než že by představoval smysluplné zdůvodnění obav z vyhýbání se přestupkovému řízení. Tento důvod pro uložení kauce žalobci tedy obstát nemohl.

V obecné rovině lze rovněž vyloučit tu okolnost uvedenou zasahujícími policisty, že kauci žalobci uložili na základě zkušeností, které mají s ohledem na to, že se v podobných situacích často ocitají. Lze samozřejmě souhlasit s tím, že členové policejních hlídek mají velké zkušenosti s chováním řidičů v daných situacích a že mohou mít vypěstován určitý odhad, že ten který řidič podezřelý ze spáchání přestupku, může v budoucnu mít tendenci se přestupkovému řízení vyhýbat. Na takový odhad či pocit se však není možné bez dalšího spolehnout, vzniklé podezření musí být vždy podloženo nějakými objektivně danými okolnostmi. Ani obecný odkaz, že kauce byla uložena na základě zkušeností zasahujících policistů, tedy uložení kauce odůvodnit nemohl.

Zbývá poslední okolnost, kterou uložení kauce v přezkoumávané věci zasahující policisté, potažmo žalovaný, odůvodňovali. A to je chování žalobce v průběhu silniční kontroly. Tato okolnost samozřejmě může být v tom kterém případě tou okolností, která bude způsobila vzbudit podezření, že řidič podezřelý ze spáchání přestupku, se bude přestupkovému řízení vyhýbat. Jak již uvedl Nejvyšší správní soud ve shora citovaném rozsudku, takovou okolností může být například avízo řidiče, že přestupkové řízení bude mařit.

Chování řidiče, tak jak jej popsali oba zasahující policisté, však dle krajského soudu způsobilo vyvolat podezření, že se žalobce bude vyhýbat přestupkovému řízení, nebylo. Žalobce k výzvě zastavil vůz, stejně jako předložil všechny potřebné doklady, tedy občanský průkaz, řidičský průkaz, osvědčení k vozidlu a zelenou kartu povinného pojištění. Podrobil se rovněž dechové zkoušce s negativním výsledkem.

Fakt, že žalobce dlouze telefonoval (bez ohledu na to s kým), že následně s policisty komunikoval spíše neverbálně, že verbální projev omezil na jednovětné odpovědi, že měl po většinu doby ruce v kapsách, že odpovídal mručením „hm, hm“, nepředstavuje dle názoru soudu takové chování, které by bylo schopné odůvodnit hrozbu, že se takto jednající řidič bude přestupkovému jednání vyhýbat. Stejně tak fakt, že žalobce odmítl policistům sdělit svoje telefonní číslo, případně telefonní číslo nadřízeného či e-mailovou adresu. Jednak tím žádnou zákonem uloženou povinnost neporušil, jednak ani v takovém jednání nelze spatřovat hrozbu maření přestupkového řízení.

Zasahující policisté provedli lustraci žalobce a, jak sami uvedli, ta proběhla úspěšně. Měli tedy postaveno najisto, že žalobce má trvalé bydliště na území České republiky a s největší pravděpodobností také, že jako řidič taxislužby má na území České republiky sídlo podnikání. Naopak policisté neměli k dispozici informaci o tom, že by se žalobce přestupkovému řízení někdy v minulosti vyhýbal, že mu hrozí pozbytí řidičského oprávnění v důsledku dosažení 12 bodů apod.

S ohledem na takto zjištěný skutkový stav věci zde tedy neexistovala jediná objektivně daná okolnost (a to ani taková, která by byla vyvolaná chováním žalobce), na základě níž by mohlo vzniknout důvodné podezření, že se žalobce bude přestupkovému řízení vyhýbat.

Na podporu shora uvedeného odkazuje krajský soud ještě na závěry obsažené v odůvodnění rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 2. 2015, č.j. 7 As 273/2014-32, z něhož si dovoluje ocitovat následující pasáž:

„Podle Nejvyššího správního soudu policistou uvedené důvody v potvrzení o převzetí kauce nedosahují takové intenzity, aby na jejich základě mohl policista nabýt důvodné podezření, že se řidič podezřelý ze spáchání přestupku bude vyhýbat přestupkovému řízení. Institut kauce je sice ze své povahy institutem nikoliv sankčním, nýbrž zajišťovacím (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 5. 2014, č.j. 9 As 37/2014-43, č. 3074/2014 Sb. NSS), na jehož aplikaci jsou kladeny mírnější nároky, než na aplikaci sankčních institutů, avšak to neznamená, že by v potvrzení nemusely být uvedeny žádné důvody ve smyslu § 125a odst. 1 zákona o silničním provozu. Tyto důvody navíc musí dosáhnout požadované intenzity, tj. musí z nich vyplývat důvodné podezření, že se řidič bude vyhýbat přestupkovému řízení. K tomu srov. např. příklady uvedené v citovaném rozsudku Nejvyššího správního soudu č.j. 4 As 6/2014-27. Vyloučit samozřejmě nelze ani důvody další, vždy se však musí jednat o důvody splňující zákonné podmínky ve smyslu § 125a zákona o silničním provozu. Fakt, že stěžovatel s policisty nespolupracoval a odmítl podepsat předmětné oznámení a vyjádřit se k němu, nelze za takový důvod považovat. Lze se jistě pozastavit nad tím, proč stěžovatel, pokud nesouhlasil s tím, že spáchal přestupek, neuvedl tento svůj názor v příslušné části tiskopisu. Nicméně pouhou skutečnost, že stěžovatel zaujal komunikačně minimalistický postoj a k přestupku, z jehož spáchání byl podezřelý, se nevyjádřil, nelze bez dalšího chápat jako snahu vyhýbat se správnímu řízení, nýbrž de facto jako realizaci jeho práva na volbu libovolné procesní strategie v intencích § 73 odst. 2 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích. Ta může spočívat rovněž i v mlčení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2009, č.j. 1 As 96/2008-115, č. 1856/2009 Sb. NSS).“

Pro úplnost krajský soud uvádí, že okolnosti, které by odůvodňovaly důvodné podezření, že se žalobce bude v dané věci přestupkovému řízení vyhýbat nevyplývají ani z Úředního záznamu ze dne 2. 8. 2013, č.j. KRPH-75732-1/PR-2013-050040, vypracovaného prap. K. K. Ohledně průběhu kontroly a uložení kauce v něm zasahující policista uvedl: *„Řidič při vyšetřování přestupku jen kývl hlavou se slovy já vím. Dále už s hlídkou nespolupracoval, svůj přestupek odmítl jakkoli komentovat a k ničemu se nevyjadřoval. To vše po předchozím telefonickém rozhovoru s neznámou osobou. Řidič byl poučen o možnosti se k přestupku vyjádřit, což neučinil a po přečtení poučení dle správního řádu vše odmítl podepsat. Jelikož řidič s hlídkou nespolupracoval, vznikla důvodná obava, že by se řidič mohl vyhýbat správnímu řízení. Řidiči byla vyměřena kauce ve výši 10.000,- Kč.“*

Absence relevantních důvodů odůvodňujících podezření, že se žalobce bude v budoucnu vyhýbat přestupkovému řízení, se pak promítla ve skutečnosti, že v kolonce „Důvody, na jejichž základě policista pojal důvodné podezření, že se řidič bude vyhýbat přestupkovému řízení“ Potvrzení o převzetí kauce ze dne 2. 8. 2013 je ohledně důvodů vedoucích zasahující policisty k výběru kauce uvedeno toto: *„Jelikož řidič s hlídkou nespolupracoval, vznikla důvodná obava, že by se mohl vyhýbat správnímu řízení. Alkohol negativní.“* Takové odůvodnění, které bylo odrazem a důsledkem shora uvedených zjištění, považoval krajský soud za příliš obecné již ve svém předcházejícím zrušeném rozsudku (viz výše).

Takto zjištěný skutkový stav věci, na základě něhož vyslovil shora uvedené právní závěry, považoval krajský soud za dostatečný a úplný. Neměl tedy za potřebné provádět důkaz účastnickým výsledkem žalobce, neboť ten by jistě korespondoval s jeho vyjádřeními obsaženými v žalobě či v jiných jeho podáních ve věci. Zcela irelevantní pak byl důkaz čtením tiskové zprávy týkající se závadného chování policistů, neboť se jednalo o případ, který s projednávanou věcí nikterak nesouvisel. Stejně tak bylo pro posouzení zákonnosti zásahu žalovaného správního orgánu nevýznamné, s jakým výsledkem přestupkové řízení vedené o daném přestupku příslušným správním orgánem skončilo. Za účelem doplnění dokazování přicházelo v úvahu ještě snad pouze promítnutí videozáznamu zákroku policistů pořízeného ze služebního vozu, o němž se zmiňovali svědci. Jak však uvedla při jednání soudu pověřená pracovnice žalovaného, tento záznam není ozvučen. Žádné nové skutečnosti týkající se projednávané věci by tedy s největší pravděpodobností nepřinesl. Ostatně také proto provedení tohoto důkazu ani žádná z procesních stran nenavrhovala.

Dle § 82 s. ř. s. každý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením (dále jen „zásah“) správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo, může se žalobou u soudu domáhat ochrany proti němu nebo určení toho, že zásah byl nezákonný.

Podle § 87 odst. 1 s. ř. s. soud rozhoduje na základě skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí; rozhoduje-li soud pouze o určení toho, zda zásah byl nezákonný, vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době zásahu.

Na základě shora uvedeného tak v přezkoumávané věci dospěl krajský soud k závěru, že žalobou napadený zásah žalovaného dne 2. srpna 2013 v době kolem 10:03 h na silnici II/32324 ve směru od dálnice D11 na Hradec Králové, spočívající

ve výběru kaucí ve výši 10. 000,-- Kč u žalobce jako řidiče motorového vozidla, nebyl proveden v souladu se zákonem, neboť nebylo prokázáno, že pro takový postup, tedy pro výběr kaucí, byly dány zákonné důvody stanovené v § 125a silničního zákona. Krajskému soudu tedy nezbylo, než v souladu se žalobním petitem (když krajský soud s ohledem na výpovědi svědků ve výroku rozsudku upřesnil místo, kde k nezákonnému zásahu došlo) žalobě vyhovět, tedy dle § 87 odst. 2 rozsudkem určit, že provedený zásah byl nezákonný.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Dle něj má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Dle § 110 odst. 3 s. ř. s. zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, rozhodne krajský soud v novém rozhodnutí i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti.

Ve věci měl úspěch žalobce. Ten zaplatil soudní poplatek za řízení před krajským soudem ve výši 2.000,- Kč a za řízení před Nejvyšším správním soudem ve výši 5.000,- Kč. Odměna jeho zástupce, který je advokátem, vychází z vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů.

Z obsahu soudního spisu, jakož i z vyúčtování nákladů řízení provedeného současným zástupcem žalobce Mgr. Václavem Voříškem v písemné specifikaci ze dne 7. 4. 2015, je zřejmé, že žalobce v průběhu soudního řízení zastupovali postupně 2 zástupci, kteří jsou advokáty. Nejprve to byla JUDr. Irena Wenzlová, advokátka se sídlem Litoměřice, Sovova 709/5, následně zastoupení převzal Mgr. Václav Voříšek, advokát se sídlem Otmíče 4, PSČ 267 51.

Zástupkyně žalobce JUDr. Irena Wenzlová učinila ve věci 4 úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, sepsal žaloby, sepsal kasační stížnosti proti usnesení zdejšího soudu ze dne 18. 12. 2013, č.j. 30A 66/2013-48, sepsal repliky ke kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku zdejšího soudu ze dne 30. 7. 2014, č.j. 30A 66/2013-96) po 3.100,- Kč (§ 9 odst. 3 písm. f/ advokátního tarifu v souvislosti s jeho Čl. II). Dále má zástupkyně žalobce nárok na úhradu 4 režijních paušálů po 300,- Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu v souvislosti s jeho Čl. II). Protože JUDr. Irena Wenzlová je registrována jako plátců daně z přidané hodnoty, byla odměna povýšena o odpovídající částku (2.856,- Kč). Náhrada nákladů řízení pro JUDr. Irenu Wenzlovou tak činí 16. 456,- Kč.

Zástupce žalobce Mgr. Václav Voříšek učinil ve věci 6 úkonů právní služby (převzetí a příprava zastoupení, sepsal repliky ze dne 3. 2. 2015, další porada s klientem přesahující jednu hodinu dne 5. 2. 2015, účast na jednání soudu dne 6. 2. 2015, účast na jednání soudu dne 22. 4. 2015 trvajícím déle jak 2 hodiny). Dále má zástupce žalobce nárok na úhradu 6 režijních paušálů po 300,- Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu v souvislosti s jeho Čl. II) a na úhradu nákladů jízdného a náhrady za ztrátu času, jak je vyúčtoval a dokladoval v písemné specifikaci nákladů řízení ze dne 7. 4. 2015 (náhrada za ztrátu času za 14 půlhodin strávených na cestě v souvislosti s jednáními soudu - celkem 1. 400,- Kč, náhrada za cestovné při použití osobního vozidla v souvislosti s jednáními soudu 2 x 2. 684,- Kč, tedy celkem 5.

368,- Kč). Mgr. Václav Voříšek není registrován jako plátce daně z přidané hodnoty. Náhrada nákladů řízení pro Mgr. Václava Voříška tak činí 27. 168,- Kč.

Proto krajský soud zavázal žalovaného povinností žalobci tyto prokázané náklady obou řízení uhradit k rukám jeho současného zástupce, který je advokátem (§ 149 odst. 1 občanského soudního řádu za použití § 64 s. ř. s.).

P o u č e n í :

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.)

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Hradci Králové dne 22. dubna 2015

JUDr. Jan Rutsch, v.r.
předseda senátu